

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

pe an 150 Lei
 Pe jumătate 75 Lei
 În America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
 Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Noua lege a băuturilor.

Pentru ce s'a scumpit vinarsul? — Ce gânduri are statul prin aducerea acestei legi? — Inmulțirea viilor și trecerea vinului.

Satele noastre fierb de ciudă și de mânie, pentru că, începând cu ziua de 14 Iulie a acestui an, statul a ridicat taxele de consumație asupra spiritului și băuturilor spirtoase într'un mod îngrozitor. Până când mai înainte cumpărai un litru de spirt de 96 grade (%) cu 60 de lei, astăzi nu-l mai poți cumpăra din 150 lei. Și țărani noștri, dedați să bea câte o porție două de vinars sau țuică în fiecare zi, după munca istovitoare a câmpului, sunt acumă desnădăjduiți, pentru că mai înainte plăteau porția sau decilitrul de vinars cu 3 lei, iară acumă o plătesc cu 8 și cu 9 lei.

Cum de a scumpit statul așa de îngrozitor spirtul și vinarsăriile, și pentru ce? A făcut-o aceasta pentru că să se îmbogățească, ori doară ca să ajute țara? Acestea sunt întrebările pe cari și-le pun astăzi toți plugarii dela sate. Și la aceste întrebări noi vom răspunde aici după cea mai bună a noastră cunoștință.

Oea mai bună, cea mai ușoară și cea mai puțin stricăcioasă băătură este fără îndoială vinul. Doar și sfânta Scriptură spune, că „vinul înveselește inima omului“, însuși Domnul nostru Isus Hristos a băut mai de multe ori vin, ba până și sfânta Cuminecătură din vin a poruncit să se facă.

Pe când și vinarsul cel mai slab conține 24 părți de alcool, adică de otravă, pe atunci vinurile noastre nu prea au mai mult de 8—10 părți de alcool. Așadară bând omul un litru de vin, nu bea mai mult de 8—10 părți de otravă stricăcioasă; pe când bând un litru de vinars, bea totdeodată și 24 de părți de venin. De aceea și zic plugarii noștri, că cu o porție de vinars mai bine se îndestulesc decât cu o fele de vin, pentru că într'o porție de vinars sunt 2 părți și jumătate de venin, pe când într'o fele de vin sunt abia 3—4.

Fiind vinul băutura cea mai bună și cea mai sănătoasă, pentru ce și strică plugarii noștri viața și sănătatea cu vinarsul cel rău și otrăvitor? Vinul îl produc însuși țărani, vinarsul Jidani. Vinul n'are preț și nu se caută, pe când vinarsul trece de minune.

Văzându-o aceasta conducătorii țării noastre, s'au hotărât, să pună stavilă băuturii prea multă de vinars și să-i facă pe

oameni să bea mai mult vin, și astfel vinul trecându-se și scumpindu-se, țaranul nostru să se îndemne a cultiva viia și a câștiga cât mai multe parale. Aceasta este voința guvernului, acesta este înțelesul legii nouă, care s'a adus în zilele din urmă ale sesiunii parlamentare din Iulie a guvernului Averescu.

Legea aceasta, oricât ar vorbi împotriva ei țărani, este bună și este adusă pentru binele țării și a țărănimii. Pentru că până când în 1920 nu se produceau la noi mai mult de 1900 vagoane de spirt, anul trecut s'au produs nu mai puțin de 5200 de vagoane spirt, așadară cu 3300 vagoane mai mult ca în 1920.

Și credeți că din aceste 5200 de vagoane s'a esportat barămi unul în străinătate? Ba, nici unul, nici barămi unul; toate aceste 5200 de vagoane de spirt le-am beut noi singuri. Ei dar aceste vagoane de spirt s'au fiert din cucuruz și crumpene, cari se puteau exporta, și din cari țara și statul putea câștiga o grămadă de bani. Și ce e mai dureros, fiind spirtul așa de ieftin, cu ajutorul lui se falsifica și vinul nostru, așa că străinătatea nu mai voia să cumpere vin dela noi, pentru că nu era proastă să cumpere vin falsificat. De aceea apoi vinul nu trecea și oamenii îl țin și acumă vrând-nevrând în pivniță.

Dar va zice cineva, statul pentru ce și face pagubă și eși însuși, că doară el câștiga până acumă an de an, singur numai din taxele de consumație asupra alcoolului și băuturilor spirtoase, nu mai puțin de 1 miliard de lei la an?

Și la asta răspundem: Statul a ridicat și taxa vinului, dar numai la 750 lei de ferie, așa că el va încasa din via mai mult ca până acumă, iar până se vor deda oamenii la băutura de vin și se vor desvâța de vinars, tot vor bea ei atâta spirt, cât statul să-și poată încasa miliardul. Iar pe când vor începe a spori viile, se va înmulți vinul, și statul va avea veniturile de mai înainte din vin și nu din vinars, iar țărani nu vor mai fi așa de bețivi ca până acumă.

Mai spune apoi noua lege, în articolul 16, următoarele: »Toți aceia cari la depunerea legii de față pe birourile Corpurilor legiuitoare posedă (au) cazane de fabricat țuică, rachiuri de fructe și derivatele lor

(ceea ce se face din acestea), le vor putea folosi și în viitor în condițiunile legii din 24 Iulie 1921, dacă le-au întrebuințat până la finele (sfârșitul) anului 1925.

Autorizație (drept) pentru noi cazane nu se vor mai da.

Partea aceasta din lege iarăși este bună, pentru că dela o vreme incoace cazanele se înmulțeau pe sate, asemenea ciupercilor după ploaie. În schimb să se înmulțească de aici înainte viile, cari sunt un minunat izvor de îmbogățire a țăraniului și a statului, și astfel România să devină cu vremea din a patra producătoare de vin a Europei, cum era până acumă, cea dintâie, pentru că noi suntem siguri că vinuri ca ale noastre nu sunt în întreagă Europa, numai că nu le cunoaște lumea.

Acesta este tâlcul și înțelesul legii celei nouă a băuturilor, care este o lege bună, cu toate că ar putea fi și mai bună. Dar vedeți Dvoastră binele înaintează greu și anevoie, până când răul sboară ca cu aeroplanul.

Învățați-vă deci de aici înainte a bea vinul cel bun și sănătos, care nu te face așa de ușor dobitoc, în locul spurcatei de holercă, țuică sau vinars, care atâtea omoruri, despărțiri, hoții, nebunii, boale trupăști, bătăi, injurături și alte rele a adus asupra bietului nostru popor.

Vizitațiile canonice ale Preasfințitului dela Lugoj. Preasfințitul episcop Dr. Alexandru Nicolescu al Lugojului a vizitat între 15—25 Iunie cu totul 21 parohii, și anume: Șerel, Băești, Răualb, Coroești, Mătești, Paroș, Sălașul de sus, Sălașul de jos, Sântămărie, Subcetate, Măceu, Vâlcelele bune, Vâlcelele rele, Băcia, Bărcea mare, Hunedoara, Ghețar, Ploșcabaia, Boos, Mintia și Vețel, precum și 3 filii: Vaidei, Peștere și Balomir.

Cu aceasta P. Sf. Sa, în cursul alor 4 ani de episcopie, a vizitat toate parohiile din Ardeal, mai având numai 6 în protopopiatul Halmaș. Pe lângă aceea a vizitat și o parte însemnată din Banat. Cu ajutorul lui Dumnezeu cel mult în 2 ani nu va fi în dieceza Lugojului nici o parohie nevizitată de Preasfinția Sa.

O nouă vizitație canonică a Preasfințitului dela Gherla. Preasfințitul episcop Dr. Iuliu Hossu al Gherlei, abia și-a împlinit vizitația canonică dela începutul verii, a început la 4 Iulie o nouă vizitație canonică în comunele din jurul Gherlei. A vizitat următoarele parohii: Silivaș, Hășdate, Livada (Dindeleag), Băița (Chirău), Orman, Ghirolt, Nima, Bunești (Săplac), Minthiul Gherlei, Top, Petrești (Petrihaza), Mănăstirea (Beneding). Vizitația canonică a sfârșit-o la 20 Iulie.

Evanghelia Duminicii.

Duminea IX după Rusalii,
Mateiu 14, 22-34.

Evanghelia de astăzi este o continuare a evangheliei din Duminea VIII. după Rusalii, care însă nu s'a cedit anul acesta, fiindcă în Duminea trecută a trebuit să se cetească evanghelia sfinților Părinți, dupăcum am arătat în rândul trecut. Chiar de aceea trebuie să se știe, că în Duminea VIII. se cetește evanghelia despre înmulțirea pâinilor și a peștilor, săturându-se din 5 pâini și 2 pești ca la 5000 de bărbați, afară de muieri și de prunci. Aici începe evanghelia de astăzi:

„In vremea aceea a silit Isus pe ucenicii săi să intre în corabie și să meargă înaintea lui de cea parte, până când va slobosi gloatele“. Multimea, săturată de Mântuitorul în pustie, a vroit adecă să-l aleagă împărat. Dar nu pentru că îl recunoscuse pe Mântuitorul lumii, ci pentru că doria să aibă un rege, care să-i dea în fiecare zi hrana trebuitoare, fără ca să se mai trudească să și-o agonisească. Ca poporul să nu tragă pe partea sa și pe apostoli, cari și ei erau gata să-i creadă răscumpărător pământesc și mântuitor din robia Romanilor, Isus i-a silit pe apostoli să intre în corabie și să meargă înaintea lui de cea parte, până când va slobosi gloatele și le va urma și El.

„Și slobosind gloatele, s'a suit în munte singur să se roage. Și făcându-se seară era singur acolo“. Domnul nostru Isus Hristos nu s'a rugat ca noi oamenii. Ființa lui omenească fiind unită cu cea dumnezească, fiind așadară Dumnezeu, El nu s'a putut ruga aievea, cum ne rugăm noi; și dacă totuși s'a rugat,

a făcut-o ca om, și anume pentru omenime, spre a ne arăta, cumcă rugăciunea este cea dintâi datorință a creștinului.

„Iară corabia era în mijlocul mării, învâluindu-se de valuri, căci era potrivnic vântul. Iară într'a patra strajă din noapte a mers la dânsii Isus, umblând pe mare“. Marea despre care se vorbește aici este lacul Genezaretului. Așadară învățăceii se duseră sănguri, încă de cu seară, și au străbătut marea până la mijloc. Și era cam la a patra strajă a nopții. Jidovii împărțeau noaptea în patru părți de câte 3 ceasuri numite străji, pentru că tot la trei ceasuri se schimba straja sau santinela, pe care o făceau soldații. Straja întâie ținea de seara dela 6 până la 9, a doua dela 9 până la 12, a treia dela 12 până la 3, a patra dela 3 până la 6 dimineața. Domnul nostru Isus Hristos a stat săngur în munte, rugându-se, de cu seara până dimineața cam pe la 3 ceasuri, când, coborându-se de pe munte, a mers la învățăceii săi, cari se aflau în mijlocul mării, învâluindu-se de valuri, căci era potrivnic vântul. Iară ceea ce trebuie băgat în seamă este, că Mântuitorul a mers la învățăceii săi, umblând pe mare, cum umblăm noi pe uscat.

„Și văzându-l pe el ucenicii, umblând pe mare, s'au turbuat, zicând: „Nălucă este!“, și de frică au strigat“. Sub nălucă se înțelege sufletul cutărui mort, care în forma trupului de odinioară, ori în altă formă, se arată celor vii. Totdeauna au avut oamenii credința că nălucile se pot arăta, pentru că totdeauna a fost între oameni credința despre nemurirea sufletelor. Domnul Hristos n'a combătut credința aceasta, pentru că se vede, că cu îngăduința lui Dumnezeu sufletele morților pot ieși din raiu sau din iad pentru câțiva vreme, ba chiar și cele din purgator, adecă din locul curățitor, pot ieși cu îngăduința lui Dumnezeu, pentru că să-i îndemne pe cei vii ca să se roage pentru dânsule. Un astfel de caz ne povestește însuși sfântul Augustin, care ne spune că sf. Felix s'a arătat odată cetățenilor din Nola. Sub nălucă se pot înțelege însă și diavolii, cari se arată oamenilor în multe forme, ca să-i sperie și tortureze.

„Iară Isus îndată a grăit lor, zicând:

„Cutezați, eu sunt, nu vă temeți“. Iară Petru, răspunzând a zis lui: „Doamne, de ce tu, poruncește-mi să viu la tine pe apă? Iară el a zis: „Vino!“ Și ieșind Petru din luntre, umbla pe apă, ca să vină la Isus. Dară, văzând vântul cel tare, s'a temut și începând a se afunda, a strigat zicând: „Doamne, mântuește-mă!“ Isus, auzind că presupun drept nălucă, îndată i-a liniștit, zicându-le: „Cutezați, eu sunt, nu vă temeți“. Atunci Petru, cel din dintâi dintre apostoli, voină să se convingă cumcă de fapt Isus este acela, l-a rugat să-i dea și lui putere de a umbla pe apă ca pe uscat. Iară Isus i-a zis îndată: „Vino!“ Și Petru a început să umble și el pe mare ca pe uscat. Dar văzând vântul cel tare, s'a temut și a început a se afunda. De aici se vede că celce se îndoiește în credință, nu este în stare să facă nici o ispravă în ce privește viața sufletească.

„Și îndată, întinsând Isus mâna, l-a apucat și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?“ Și intrând ei în corabie, a stătut vântul. Iară ceice erau în corabie au venit și s'au închinat lui, zicând: „Ca adevărat Fiul lui Dumnezeu ești.“ Și trecând a venit în pământul Genezaretului“. Domnul nostru Isus Hristos îndatăce l-a văzut pe Petru, cufundându-se, l-a ridicat întâi, apoi l-a certat pentru puțină s'a credință și pentru că s'a îndoit. Și îndată ce au intrat Isus și cu Petru în corabie a stătut vântul. Iată a doua minune a Mântuitorului, săvârșită îndată după umblarea sa și a lui Petru pe apă ca pe uscat. Aceste două minuni au făcut o impresie dăncă asupra învățăcelilor, așa că ei îndată au venit și i-s'au închinat lui, zicând: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu ești“. Asta este întâia oră, când oamenii îl numesc pe Isus Fiul lui Dumnezeu, după ce după botezul din Iordan l-au susținat că el cerește l-a numit fiul său.

Isus, îndatăce vede că multimea vrea să-l aleagă rege, s'a suit în munte săngur să se roage. — Așa să facem și noi, de câte ori lumea ne amăgește cu plăcerile și deșertăciunile ei. Să nu ne încredem în lume, dupăcum nu s'a încrezut nici Isus. Și să ne retragem într-o

Foița „UNIRII POPORULUI“.

Badea Toader Codoriște și descântătorii.

La mergi, mă loane, și mai ia vițelul dela vacă c'o roade toată. N'auzi tu, că de aici s'aude cum o izbește cu fruntea în pânțele de parcă stă să se bage prin ea încolo. Pune-i un bățior de cucuruz verde și închide-l acolo 'n codârleța lui, că doar acuma-i mărișor, să se mai învețe și el cu năcazul precum ne 'nvățăm și noi din zi ce merge. Inchide-l bine, și apoi dacă vrei să te mai duci și tu pe la copii — du-te — dar să vii curînd, că mâne dimineață când iese găinușă — sus — și să nu-mi adormi iară, încălțându-te.

Așa zicea badea Toader Codoriște umplându-și pe îndelete pipa, cumpărată chiar dela Oberhausen din Țara nemțească când a fost și el acolo, — vezi ca omul sărac și năcăjit — să mai câștige vre-o doi crețari.

Ion, un feciorandru ca de vre-o 12—13 ani plecă îndată, și apucând pe vițel de bertelia de pănură, cusută cu cănaci de lână roșie, s'apucă să se tăgârțască cu el, dar vițelul era mai tare, și ori cât îl trăgea Ion, el nu lăsa țâța din gură. — Na Bujor na, na, — dar Bujor, roșcovanul de vițel, cu zoale albe la gură, și dacă izbutea Ion să-l îndepărteze vre-o doi-

trei pași, se smunca odată, și „cât“ dedea cu capul în uger, de blata Măndreana ridica piciorul.

— Ia-l eu 'n celușagu mă, că doar vezi tu că lumea asta e pe 'n celușag — strigă badea Toader năcăjit de neîndemânarea copilului, — iar Ion băgând mânuța frumușel pe lângă țâța, vițelul i-o apucă și începu să sugă la ea. Ion porni înainte iar vițelul după el, sugându-i mereu degetele și înieptându-se ca să-i dea și lui cu fruntea ca și cum avea obiceiul să facă la ugerul vacii.

— Așa, gadină proastă, zice Ion închizând ușița cușculiei unde era vițelul, și ștergându-și sudoarea de pe frunte cu mâneca cămășii își luă pălăria din capul leocei și „techeo copile“ ca cu bițicălu, încotro auzea chiotele și zben-guilele altor copii din sat.

Badea Toader, slobozind a lene câte un fum din pipă ieșise la porțiță, unde pe butucul de stejar scorburos, ședea lelea Sofica „nevasta lui“, care deși nu mai avea nici un dinte pe falca de dinsus totuși îi plăcea să se numească nevastă, și nici decum nu-i plăcea să i-se zică bătrână, cu toate că număruse încă din toamnă 60 de ani. Alături de ea ședea lelea Rachelă Sandului, iar înaintea lor stetea în picioare Saveta lui Tufă năcăjită.

— Și pe unde te-ai dus? — întrebă lelea Sofică.

Dela Sibiu am luat trenul spre Râmnicul Vâlcea, și când am ajuns la satul la care mi-a

fost spus Raveca, m'am scoborit și am intrat bat, unde șade Domnul Ion Călugărul. Îndată m'a dus un copil la el; dar Domnul Ion era beat, și cât ce mă vede începe să bolborosască nu știu ce, apoi legănându-se mai umblă odată cupa din cana ce avea pe masă, sugă de câteva ori și apoi îmi zise: — Ești din deal, te cunosc pe-hăc-port. Ai un nă-hăc-port. Dar dacă îmi dai 600 de Lei, eu îți voi hăc-port, că-hăc-tot mai-hăc-tare îmi vine sugă hăc-țatul, și asta-hăc-e semnul că-hăc-port a-hăc-jut. — Îi spun eu apoi năcazul meu junghiul ce mă ține în coaste, decând a călășă și roada cu pânzele de nălbît pe mine; iar tu mă face să mă 'ntind în fața cășii jos și să mă blând în jurul meu începu a cășca și a sugă bolborosind nu știu ce, de — Doamne ține-mă — a început să-mi fie frică; dar gândeam în mine: măi lasă, — poate așa să descântecetele.

La asta badea Toader începe să râdă hohot, de-i tremura șerparul și-i dedeau hohote mile.

— Și tu crezi în bazaconii de astea, tu să veți? o întrebă el după ce se mai stămpără puțin.

— D'apoi știu eu ce să fac? răspunse Saveta năcăjită văzând, că badea Toader o 'n balon.

— Ia ascultă ce știu descântătorii — zise el — și mai zătonindu-și odată pipa cu țigă din jăscăul tivit cu verde, începu:

— Spunea moșul meu, fie tertat, că e

loc, unde putem fi sânguri, și unde ne putem da seama de ispitele și amăgirile acelea. Iar dacă Isus, care a fost Dumnezeu, și deci n'a avut lipsă de rugăciune, a stat sângur în munte, rugându-se, de seara și până după miezul nopții la orele 3, noi cari numai prin rugăciune ne putem câștiga cele trebuincioase sufletului și trupului, câtă vreme ar trebui să ne rugăm! Nicăiri nu poate să-și vină omul în ori mai bine decât în sângurătate, nicăiri nu-și poate da omul mai bine seama de păcatele sale ca fiind retras și sângur.

Petru umblă pe mare ca pe uscat până are credință tare și până nu se îndoieste. Indatăce însă suflă vântul mai tare, el își pierde credința și se cufundă. — Așa suntem și noi. Până avem credință tare, umblăm și noi prin valurile acestei vieți și prin ispitele de tot felul, necufundându-ne și neperind, asemenea lui Petru. Indatăce ne pierdem însă credința, indatăce începem a ne îndoi în vreo sângură învățătură a bisericii, nu mai suntem de nici o treabă și ne cufundăm în valurile cele mari ale acestei vieți.

Pe Petru, care avea credință cu mult mai mare decât noi, și care așa de mult l-a iubit pe Mântuitorul, încât l-a pus mai mare peste biserică sa, l-a certat Domnul și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” — Ce ne va zice deci nouă, cari n'avem nici a mia parte din credința lui Petru?

Învățăceii, indatăce au văzut cele două minuni din sfânta evanghelie de astăzi, au venit și s'au închinat lui, zicând: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu ești”. — Noi câte minuni de ale lui Isus Hristos n'am auzit și n'am cetit, dar cu toate acestea nu venim la biserică, nu ne închinăm lui, și câți dintre noi nu sunt, cari nici nu-l prea recunosc de Fiu al lui Dumnezeu.

Astfel stând lucrurile, să nu ne mirăm dacă Domnul nostru Isus Hristos, în ziua morții și a judecării, nu numai că ne va certa ci ne va și zice: „Duceți-vă dela mine blăstămaților”, așa dupăcum ne-a și făgăduit la vremea sa.

IULIU MAIOR.

Cum stă lumea și țara.

Inchiderea Parlamentului.

Parlamentul cel nou, deschis la 25 Iunie, și-a terminat lucrările la 15 Iulie. În acest restimp s'a terminat discuția și votarea asupra validării mandatelor parlamentare. După ce s'a isprăvit cu validările s'au ales birourile Senatului și Camerii deputaților, s'au votat răspunsurile fiecărui corp legiuitor la mesajul Tronului și s'a încuviințat o lege prin care se măresc taxele asupra beuturilor spirituoase.

În ajunul închiderii Parlamentului s'a făcut următoarea schimbare în guvernul Averescu: Dl *Petru Groza*, ministrul lucrărilor publice, a fost numit ministru al Ardealului.

Dl *C. Meissner* a fost numit ministru al lucrărilor publice.

Dl *Ion Petrovici*, a fost numit ministru al instrucțiunii în locul dlui *Felre P. Negulescu*, care a fost ales președinte al camerei deputaților.

Dl *C. Berlescu*, subsecretar de stat la interne, a fost numit ministru de industrie și comerț, în locul dlui *general Coandă*, care a fost ales președinte al senatului.

Dl *D. Busoiocescu*, secretar general, a fost numit subsecretar de stat la ministerul agriculturii și domeniilor.

Dl *general M. Ionescu*, a fost numit subsecretar de stat la interne și-și va păstra încredințarea dela ministerul comunicațiilor.

Dl *general I. Răscanu* a fost numit ministru de stat și guvernator al Basarabiei.

E vorba însă, că la toamnă se va face o nouă schimbare în guvern, o remaniere mai largă, cum se spune, în scopul de-a putea da țării un guvern mai tare și mai neatârnat față de liberali.

În Franța s'a schimbat iar guvernul. Parlamentul a votat neîncredere guvernului

lui Briand în urma unei cuvântări a lui Herriot, președintele camerei deputaților. Guvernul lui Briand și-a prezentat demisia, iar președinția noului guvern a fost încredințată lui Herriot, care și-a format guvernul din prietini săi politici, cu cari alcătuiseră fostul său guvern de acum 2 ani.

Viața parlamentară a Franței trece prin grele vremuri. Desele schimbări de guverne i-au sdruncinat liniștea și i-au micșorat încrederea străinătății.

În Turcia s'a judecat procesul complotului contra lui Mustafa Kemal Pașa, președintele Turciei. Tribunalul din Smirna, care a judecat pe cei acuzați, și-a spus cuvântul: a condamnat la moarte 14 persoane, între care sunt 5 deputați din partidul junilor turci. Cei judecați la moarte au și fost spânzurați a doua zi după pronunțarea sentinței.

Groznicile urmări ale unui trăsnet.

Zilele trecute a trăsnet într'un depozit de munițiuni din statul New-Yersey din America. Urmările trăsnetului acestuia au fost din cale afară de groznice. Aprinzându-se adevăratul depozit de munițiuni, granatele, dinamita, patrocanele și celelalte materii, cari se aprind ușor, au sărit în aer și s'a aprins și un alt magazin de munițiuni, așa că cele două depozite de munițiuni mai mari din America au sărit în aer.

Numărul celor morți și răniți nu se știe încă, dar detunăturile se mai aud și acuma tot într'una și la depărtări de zeci de kilometri. Numeroase locuințe dimprejur s'au dărâmat, îngropând sub ele pe locuitori. Detunăturile sunt atât de puternice, încât se aud și pe străzile cele mai sgomotoase ale New-Yorkului. Așa au fost de puternice cele dintâi detunături, încât toată lumea era de părerea că e cutremur de pământ.

În cele două magazine era păstrată a zecea parte din munițiunile mării americane. Duminecă a explodat depozitul numit Picadilly, care a fost al treilea depozit al lumii. În acesta se găseau tot numai granate de cele mari.

fost iobagiu la groful dela Sădimea. Și mai era acolo un om, cărui toate-i mergeau pe dos ca lui Dănilă Prepeleag din poveste. — Mă loane — îi zice într'o zi groful, — de ce nu 'nvești și tu un meșteșug? — Ce să 'nvăț, Măria ta, răspunse Ion — calul bătrân nu-l mai 'nvești în buestru.

— Fă-te descântător mă, îl sfătuește domnul.

— Dar nu știu ce să zic, Măria ta.

— Iacă te 'nvăț eu: — Când vine cineva la tine să-i descânți, tu înainte fă-te a te ruga dintr'o carte veche pe care ți-o voi da eu. Pune omul pe spate în fața casei, fă cu un băț niște semne jos și apoi să începi a te întinde și a căsca murmurând, așa ca să nu te 'nțeleagă nimenea: — *Taurul dela Mighindoala și cu taurul dela Boarta se întâlnesc între hotare și se boncăesc...* — Aici apoi să caști odată bine, de să gândești că-ți plesnesc urechile. Și tot așa să faci și să zici de trei ori, apoi să iei apă dintr'o cupă verde și afumată și să stropești pe om sau haina care ți-o va aduce să i-o descânți.

Peste câteva zile pe o femeie o doare capul și toți ziceau că e deochiată. Domnul o vede moagără și o întreabă, ce are. După ce-i spune femeia, domnul o trimite la Ion ca să-i descante. Ion face cum l-a fost învățat domnul, iar în ziua următoare femeii nu-i mai era nimic; (dar nu de descântatul lui Ion).

În curând i-se duse lui Ion vestea de

mare descântător. Veneau la el până dintr'al șaptelea sat și-i aduceau cupe cu zmântână, șteanduri cu brânză și zioți de argint.

La o vreme îl întreabă domnul pe Ion:

— Da ce-i loane, cum merge cu meșteșugul?

— Dumnezeu să-ți dea sănătate, Măria ta, că merge de minune.

Într'o zi domnul mânca cireșe iar un sâmbure i-se oprește la înghițitoare. Tușește de se învinețește, dar simburile nu iasă. O femeie îi zice: — Măria ta, Ion alui Sîfedeluș e mare meșter de descântat, să-l aducem să Vă descante, da de Vă va trece.

Domnul știa ce știe Ion, dar ca să nu-i strice numele ce își făcuse, zice că să vie. Vine Ion cu sfială iar domnul văzându-l îi zice ca să audă femeile cari erau de față. — Ioane, am auzit că ești mare meșter de descântat, hai și-mi descântă și mie. Ion se dă la urechea domnului și-i șoptește: — Nu știu Măria ta, decât ceea ce m'ai învățat.

— Nu face nimic, zice domnul, începând să buhănească din nou, buhu, buhu, buhu, de credeai că i-se sparge pieptul.

Ion aleargă iute și-și aduce cupa și cartea care i-o dăduse domnul și întinzându-l în fața casei începu a se întinde de credeai că n'a dormit de-o săptămână, apoi, învărtindu-se în jurul lui, începu a murmura: *Taurul dela Mighindoala și cu taurul dela Boarta se întâlnesc între hotare și se boncăesc...* — Aici cască odată, de să-i iese fălcile din țâțâni.

Domnul se stăpâna de ochii femeilor și ca să nu strice vâlva lui Ion, dar când fu la a treia oră îi pufni râsul încât îi sări simburile de cirașe din gât. — Bravo loane — strigă el, — se vede că-ți pricepi bine meșteșugul. — Femeile cele ce erau de față rămaseră înmărmurite, iar vestea lui Ion descântătorul merse până sub munte, și din toate părțile veneau femei ca să se folosească de înțelepciunea lui.

Unul de aceștia este și domnul Ion al tău Saveto. Iată cum te-a tras pe sfoară și te face să umbli calea mănului în vremea lucrului, — și badea Toader începu din nou să rădă cu hohot, iar biata Saveta rămase rușinată, Femeile celelalte încă începură a râde, și mai la urmă și Saveta, zicând: — De-aș fi auzit eu asta înainte, nu m'aș fi mișcat de-acasă — Doamne ferește. —

— Așa să faci altă dată, fata mea — zise badea Toader. Cu cele câteva sute de Lei dacă te-ai fi dus la un doftor, mai bine-o târguia, nu te mai rîdea lumea că umbli pe la descân-tece și nici n'ai mai fi mirosit duhoarea acelu bețivan înșelător, care se folosește de prostia femeilor ca să poată el trăi în beție și în lene. E păcat de Dumnezeu să crezi în boscoane, dar mai păcat e, să-i dai bani de pomană unui trântor și înșelător.

Păr. Lupu.

Nimenea nu îndrăznește să se apropie de locul nenorocirii. Numai câțiva piloți au încercat să se apropie cu aeroplanele, bine înțeles că dela înălțimi foarte mari. Ei povestesc minuni despre cele văzute. Spun că sub ei era un clocot și un foc groaznic, cum n'au mai văzut nici când în viață.

O casă a durerii

Un ziarist dela ziarul „Cuvântul“ a auzit că în orfelinatul de fete dela Predeal, unde este și o școală normală, în care învață orfanele, este o mizerie de nedescris. A plecat deci la fața locului și a văzut cu ochii, că aceasta este o adevărată casă a durerii. Iată ce scrie acest ziarist.

Zidirea nu este încă tencuită, numai pe din lăuntru, pereții sunt umezi, sub ferestre și lângă uși zidurile sunt sparte și prin crăpături pătrunde lumina de afară. Într-o clasă o sobă dărămată, acolo au stat fetițele orfane astă-arnă. Coridorul n'are ferești, ci în locul ferestilor scânduri bătute cu cuie.

În dormitoare 20 de pături, în care dorm 52 de copile. Cele mai mici dorm câte 4 într'un pat.

Cele mai multe fetițe sunt pline de răie și de păduchi, iar unele dintre ele au degetele dela mâni și dela picioare degerate de frigul de astă iarnă.

În școală sunt 280 de eleve, și aceste nu au nici baie nici spălător, se spală în pârăul Râșnov, atât vara cât și iarna. Medic nu le-a îngrijit nici când, pentru că așa a voit dna fostă directoară. În prânzitor câteva mese de brad, farfurii (tiere) numai pentru câteva eleve, furculițe nu au de loc, carnea o mănăcă cu degetele. La orfelinatul din Predeal orice fel de mâncare se mănăcă numai cu lingura. Întrebate, cum e mâncarea, bieteile orfane au răspuns: „Noi nu ne-am putut sătura niciodată“. Așadară pe lângă frig și murdărie, încă și foame.

Iată cum se îngrijește statul de copilele orfane ale acelor, cari și-au jertfit viața pentru această țară.

Citind această descriere, fără de voie îmi aduc aminte de orfelinatul nostru din Obreja, unde călugărițele noastre se îngrijesc ca adevărate mame de orfanii din războiu.

Un tren trece peste o fată, care adormise pe șine. Un tren personal mergea între stațiile Vásárhely și Kutas din Ungaria. Când trenul se apropia de Kutas, mecanicul locomotivei a observat pe linie, culcată între șine, o femeie. A fluierat, dar femeia nu s'a mișcat din loc, mecanicul a încetinat mersul trenului, dar nu l-a putut opri. Și astfel a fost nevoit să vadă cum trece trenul peste biata femeie. A mai frânat odată și trenul s'a oprit. Abia s'a oprit trenul și călătorii văd cu groază că dintre roatele trenului iese o copilă cam de 12 ani, galbenă la față și cu privirile aiurite, și că o ia apoi la goană cu părul despletit, în vânt, spre cantonul din apropiere.

Ea era fiica cantonierului Péter Pál și a adormit printre șine. Nu s'a trezit până n'a auzit un huruit ca de tunet și un vânt rece. A închis ochii și s'a gândit la Maica Domnului de pe icoana lor, așteptând să meargă în cer. N'a mai auzit apoi nici un zgomot și când și-a ridicat capul, a văzut că se afla printre roatele vagoanelor. Atunci s'a sculat.

Printre cei cari mulțumeau mai călduros lui Dumnezeu era mecanicul trenului, care a mulțumit și el în genunchi Preasfintei Fecioare că l'a scăpat de un așa mare păcat.

Citiți și răspândiți: „UNIREA POPORULUI“

Hoția dela Tulgheș—Borsec.

— Povestită de un domn, care a fost însuși jefuit dimpreună cu alți tovarăși de călătorie. — Bandiți cari nu jefuesc pe preoți. — Englezi cari se pupă cu hoții de codru. —

Dela corespondentul „Unirii Poporului“.

In ghiarăle hoșilor.

Mergând așa fără grijă, mai cu seamă că ne apropiem de Borsec, iată că la o cotitură găsim șoseaua închisă de-un automobil și de două trăsuri, cari poposeau deacurmezișul.

— Ce-o fi aici? — ne-am întrebat. Vre-o nenorocire, poate. S'o fi stricat mașina de colo și acum se trudesce oamenii s'o repare. Te po-menești că s'o mai fi chilăvit cineva, Doamne ferește!

De voie, de nevoie, am oprit și noi, și eu am sărit cel dintâi să vad ce este în mijlocul drumului? Colo văd trei jandarmi, în ținută regulamentară, cari luau la întrebări pe călătorii din automobil și de jos. Ciudat lucru însă, că al patrulea jandarm n'avea chipiu militar, ci o pălărie neagră, trasă pe ochi. Și asta făcea pe comandantul.

Eu mă apropiu și întreb, ca omul, oprit în drum de silă:

— Ce-i aci, oameni buni? Ce s'a întâmplat?

Dar un jandarm de colo, se răstește la mine:

— Tacă-ți gura, domnule, nu mai întreba atâtea! Așteaptă numai, că acuși îți vine rădoul.

Însă muerile din mașina noastră, ca muerile, sar cu gura:

— De ce ne închideți calea? Faceți loc să trecem, că vine seara și uite, suntem cu copiii.

Jandarmii (?) se întorc acum spre noi, ne iau la ochi cu puștile și strigă:

— Mai domo!, cucoană, că n'avem chef de glumă! Nici o vorba să nu mai auzim!

Nevastă-mea nu se lasă însă, ci răspunde năcăjită:

— Lăsați în pace puștile, domnilor! Ce faceți glume proaste cu noi? Nu vedeți că se sperie copiii? Ce jandarmi sunteți dumneavoastră?

Noi adică nu ne damiriserăm încă, cu cine avem de lucrul Credeam că sunt jandarmi, cari caută hărțile călătorilor.

Atunci, cel cu pălăria pe ochi și cu privirea împungace, ridică mai bine arma și tonă asupra noastră, de ne înghiață sângele în vine:

— Ce să mai lungim vorba, cucoană! Nu vedeți că ați căzutără în mâna bandiților? Căutați-vă buzunarele și dați încoace frâncușorii!

... Femeile au și tăcut numai decât, parcă le-ai fi incuiat gurile. Cum să nu tacă, văzându-se în fața țevelor de pușcă?

Buzunăreala după frâncușorii.

Ne-au și luat apoi, rând pe rând, și ne-au scotocit prin toate buzunarele, trei hoși stăteau cu puștile gata, iar al patrulea ne cotrobăia hainele și cuferele. Eu aveam la mine vre-o 11 mii de lei, patru ale mele și șapte ale cumnatetei, Zelma Precup. Ce m'am gândit? Hai să lăpunga cu banii pe lângă scara mașinii în jos doar voi putea să-i mântui. De unde potcă să pot mântui, că hoșomanul cel cu buzunăreala i-a găsit și așa, căzuți cum erau. Și gata-gata să mă ia la trânteli pentru îndrăzneala mea.

Așa, cu una, cu alta, ne-au cules de vre-o 20 de miuțe, bani uscați. Cotrobăind prin strâcuța de mână a nevastii mele, că banditu de-o sticlucă cu rachiu, pe care-l aveam pentru cale. O vede și întreabă:

Mulți dintre cetitorii „Unirii Poporului“ vor fi auzit de tâlhăria care s'a întâmplat în ziua de Duminecă, 4 Iulie, pe drumul de țară ce duce dela Tulgheș la băile din Borsec, în munții secuiești. Un redactor al nostru a întâlnit de curând pe d. inginer *Horia Precup* dela Târgumureș, unul dintre domnii cari au fost jefuiți de banda *Niculită* din codrii Moldovei. Întâmplarea povestită de dl Precup este foarte interesantă și plină de ciudățenii, de aceea o ferecăm aici în slove de tipar, s'o cunoască lumea și țara, că nu poți ști cine va mai ajunge vre-odată în mâna hoșilor de codru și nu-i dascăl mai bun ca pățania, fie chiar și a altuia. Cine vrea poate să învețe, cine nu, să zică cel puțin: Doamne ferește! Că nu-i lucru plăcut să te oprească cei cu pușca lungă în inima codrului, între brazi plini de tăcere și de întunerec, și, punându-ți oțelu'n frunte, să te buzunărească de tot ce ai!

Cu automobilul spre Borsec.

Am plecat de acasă o societate destul de mare — începe d. Precup povestirea — să facem o plimbare prin munți, la băile din Borsec, mai mult de dragul doamnelor și a copiilor. Mașina-autobus, care înainte făcea curse pe străzile Clujului, e cât o căsoaie și cu putere mare; ne ducea ca vântul. Tocmai de teama hoșilor și a drumului rău, luasem calea Toplița-Ditrău—Tulgheș—Corbu—Borsec. Știam că în anii trecuți între Toplița și Borsec s'au întâmplat mai multe jafuri și aveam un pic de răcoare de acest drum. Am făcut deci un încunjur mare pe la Ditrău și Tulgheș, anume ea să nu întâlnim cumva pe feciorii de lele nebună. Când colo, tot am dat de dracu!

În mașină, înafară de mine și de șofer (mașinist), mai erau: nevastă-mea c'un frate al ei, școlar în clasa V. de liceu; inginerul Weyda din Târgu-Mureș cu doamna și cu copilul de 2 ani; preotul Alexandru Precup din Sânmărgăhita cu preoteasa; d-na Zelma Precup, soția inginerului Victor Precup din Cluj cu 2 copii, o fetișoară și un băiat; în total 12 capete de oameni.

Drumul ne-a fost bun și l-am făcut cu plăcere. Pe urcușul dela Ditrău am găsit o livadă minunată și ne-am coborât să imbucăm ceva, că domnilor tare le plăcea locul. Asta ne-a întârziat ca vre-un ceas și jumătate, ceea ce nu ne-a fost a bună, cum se va vedea mai târziu.

La *Corbu* întâlnim un automobil, care aducea pe d. *Isăcescu*, proprietar de fabrică și de fireze prin partea locului, om vestit de bogat și deputat azi, în partidul averescan. Am auzit mai târziu că hoșii dela Borsec pe acest domn l-au pândit, că-l știau cu bani mulți în drum să-și plătească lucrătorii dela fireze. Noi l-am văzut însă întreg și neatins, adică nu-l zăpșiseră tâlharii. Și se ducea în treaba lui, ca omul care nici nu știa de cursa ce i-se întinsese.

În drum, cam la 3 kilometri de Borsec, am băgat noi de seamă că sârmele de telefon nu se țin de stâlpi, dar ne-am gândit că poate le-a fi rupt furtuna. De unde să ne treacă nouă prin cap, că ele sunt tăiate de cei cu mâna lungă?

— Ce-i aici, coniață?
 — Rachiu.
 — Da-i bun?
 — Bun, foarte bun! — răspunde mai înviorată un pic, nevastă-mea — Poftim și gustă! Uite, am și păhar.
 — Bea dumneata mai întâi!
 — Eu nu beau, că n'am beut în viața mea rachiu. Numai bărbații beau rachiu la noi.
 — Nu beai? — se încruntă hoțul.
 Inginerul Weyda sare atunci:
 — Beau eu! — Și a dat păharu' pe gât.
 Atunci a tras o dușcă bună și banditu'.
 Tot așa au făcut și cu o damigeană de vin ce aveam în mașină pentru masă. Au băut din ea ca'n tîrg și pe urmă au cerut-o s'o ducă cu ei.

Dela preoți nu luăm bani.

Trecând cu buzunăreala pe la toți călătorii, banditul-casier ajunge și la Părintele Alexandru Precup din Sănmărghita. La Sfinția Sa găsește 900 lei.

— Numai atîta? unde-ți sunt ceialți bani?
 — se răstește căpitanul.

— Numai. N'am mai mulți, că eu sunt un preot sărac, — răspunde Părintele.

— Preot? Ești preot dumneata? Ce fel de preot?

— Preot român.

— Sărut mîna, taică părinte! Ține-ți banii Sfinția ta. Să ai 99 de mii de lei și nu ți-am lua nici o para. Dela preoți nu luăm bani. Vom veni poate vreodată să ne spovedești...!

Banda lui Niculiță.

Copiii d-nei Zelma Precup în vremea asta s'au fost reslățit printre călători, pe jos. Mai ales băiatul nu era prin preajmă. Mama îngrijorată îi poartă gândul și-l strigă: Niculiță, Niculiță...! Unde ești Niculiță?

Ce-aveți cu Niculiță? — răspunde unul dintre bandiți. Eu sunt Niculiță. Cine mai este Niculiță aici?

— Și eu sunt Niculiță! — răspunde feciorașul doamnei Zelma.

— A, și mata ești Niculiță? Bravo țizule! Hai bate palma cu mine! — îl chiamă hoțul pe băiat.

— Unde umbli la școală? Ești licean?

— Licean, domnule Niculiță. Licean la „Gheorghe Barițiu” în Cluj!

— Să trăiești, sufletelule! — îi spune hoțul. Să înveți la școală și să te porți bine. Tu câți bani ai avut?

— O sută de lei!

— Iacă suta! Tu ai lipsă de bani la școală, — sice hoțul și-i dă copilului sutarul.

Hoții milostivi.

Dintre toți cei jefuiți, mai necăjită era d-na Zelma Precup, care avusese mai mulți bani. A și început a se tînguî, plîngînd:

— Ce mă fac eu acuma fără nici un ban, o biată femeie cu doi copii prin pustietățile astea?

Căpitanul hoților o aude și o întrebă:

— De unde ești, cucoană?

— Dela Cluj!

— Și câți bani îți trebuie de drum?

— Mulți îmi trebuie, că Cluju-i departe și suntem trei suflete omenești și trei guri.

— Două mii de lei îți ajung?

— Ajung și nu prea, — răspunde d-na.

— Uite două mii. Îți ajunge!

Văzînd cum merge treaba, au început a se tînguî și a se ruga și ceialți călători. Și bandiții le-au dat la fiecare câte-o sumuliță îndărăt. Inginerul Weyda a luat 2 mii, eu, Horia Precup, 2 mii și ceialți care o mie, care mai puțin, după voia și inima căpitanului.

Papucii Șoferului.

Șoferul nostru, care dealtfel n'a fost jefuit de tâlhari, avea nește papuci buni cu talpa roșie de cauciuc (gumă). El stetea răzemat de roata automobilului și privea nepăsător la celea ce se întîmplă. Un bandit li vede ghetetele și-i zice:

— Ascultă soațe, cu cât vinzi papucii ăia?

— Nu-i vînd!

— De ce nu-i vinzi? Li plătesc bine.

— Imi trebuie domnule, nu-i vînd!

— Nu fi prost, măi băiete. Înțelegi că-mi plac ghetetele tale și mie nu-mi dă mîna să cobor la oraș, să-mi cumpăr. Să mi-le vinzi mie, că de nu, te umflu! Cât te-au costat pe tine?

— Nouă sute de lei! Dar nu le vînd, că rămân desculți.

— Iată îți dau o mie de lei! Și îți dau și bacancii mei. Hai, desculță-te!

Bietul șofer ce putea să facă? Se așază jos, desculță papucii cu talpa roșie, ia mia de lei și bocancii banditului...! Li poartă și astăzi!

Bandiții se pupă cu englezii.

Mașina care fusese jefuită înaintea noastră era a unor englezi, cari făceau plimbare prin Ardeal cu nește cucoane dela București. Unu era chiar angliuș veritabil, al doilea un ovreu, ceva inspector al vagoanelor de dormit dela trenurile exprese. Pe englez l-au jefuit de vreo 120,000 lei și de nu știu câți funți sterlingi, o avere întreagă. La cucoanele lor le-au luat cerceii, inelele și brățarele cu briliante.

Cînd au văzut englezii că bandiții sunt milostivi cu noi, hai să se roage și ei de hoți, să le înapoieze ceva scumpeturi:

Englezul cel adevărat zice către căpitan:

— Domnule bandit, uite, mie mi-ați luat o tabacheră pe care o am de amintire dela nește rudenii. Fă bine și mi-o înapoiază, mai ales că nu-i cine știe ce scofeală. Ia nește plumb prost!

— Care-i tabachera dumnitale? — întrebă căpitanul, scoțînd din buzunar un pumn întreg de scumpeturi:

— Asta-i, domnule bandit!

— Poftim ia-o! Și hoțul i-o întinde.

Englezul să-și iasă din piele de bucurie. Cum nu, mă rog, căci tabachera nu era de plumb prost, ci din *platina*, un metal mult mai scump decît aurul! Ea prețuia peste 300,000 lei!

De bucurie mare englezul s'a repezit la bandit și a început să-l îmbrățișeze și să-l sărute, strigînd:

— *Vivat România mare! În țara asta și hoții sunt oameni de omenie...*

Hoțul pupa și el pe englez, mîndru de așa laudă. Au început acum și cucoanele să-și ceară îndărăt scumpeturile și hoții s'au arătat milostivi și față de ele. Au sărit și ele la hoți și au prins a-i săruta, încît nouă ne venea să credem, că englezii cu cucoane cu tot, nu sunt decît tovarăși de ai bandiților. Dar nu erau, precum am văzut îndată.

Vin jandarmii!

Pe cînd se pupau hoții cu englezii, iată că răsare din brădet un alt bandit și strigă:

— La drum băeți, că vin jandarmii!

Cînd au auzit hoții așa ceva, gata cu pupăciunile și cu îmbrățișările. Căpitanul, cât ai bate în palme, a fost în mijlocul drumului și a început a da ordine:

— Gata, băeți! Puștile la umăr și la drum! Uite, colea, mașina englezilor. Ian' dați-vă jos cucoanelor, să ne mai plimbăm și noi un pic!

Cucoanele, că ele nu se dau. Că nu pot rămînea în mijlocul drumului. Atunci bandiții au luat-o mai cu grosu':

— Jos din mașină horholinelor, — că de

nu vă pocnim la mir. Pușca la ochi, băieți! Gata!

Cucoanele n'au mai așteptat altă poruncă. S'au coborît ca nește mieluce.

Bandiții s'au urcat în automobil și erau să-l ducă și pe șoferul mașinei noastre, cu ei. Ba erau să ne strice mașina, ca să nu putem vesti jandarmii din Borsec. Un hoț ne și descoperise motorul, să se dea cu toporul la el. De această nenorocire ne-a scăpat tot părintele Alexandru. S'a dus la căpitan și l-a rugat, să nu ne lase în drum, pe vreme de noapte, cu atîția copii.

— Bine, părinte, vă las și mașina și șoferul, dar îmi făgăduiți pe cuvîntul proțesc al sfinției tale, că nu plecați de aici pînă după o jumătate de ceas!

— Făgăduesc!

— Atunci sănătate bună, părinte!

— Sănătate!

În clipa aceea mașina cu bandiții a început să sbîrnăie; s'a smîncit odată cu putere și a luat-o ca săgeata pe drum înainte, spre Borsec! Un bandit ședea lângă mașinist și li ținea baioneta la coaste. l-a înghițit un nor de praf, care se amesteca cu umbrele nopții și cu întunerecul brazilor bătrîni. S'au dus, de parcă nici n'ar fi fost...!

După plecarea lor, noi am început a ne pipăi și a ne freca la ochi, vrînd pareă să ne încredințăm, dacă cecece am pățit a fost chiar aievea, sau numai un vis urât?

Durere, a fost chiar aievea, că ne lipseau din buzunar vre-o 14,000 de *frîncușori* și ne-au rămas pe cap și angliușii cu cucoanele lor, să-i ducem tot noi și pe ei pînă la Borsec.

Ne-am uitat la ceas: era ora nouă și se întuneca. Peste 20 de minute am sosit la Borsec și am vestit jandarmieria.

Jandarmii s'au mirat de ce le-am spus, și au pornit goană după hoți. De prins n'am auzit însă să-i fi prins nici pînă în ziua de astăzi.

Să le fie de bine cînd 'or zăcea la ocnă! Noi am fost foarte fericiți, că am scăpat numai cu atîta!

Știrile Săptămânii.

Regina noastră în America. Toate ziarele americane scriu articole peste articole în cari își arată bucuria că Regina României va merge la toamnă în America. Că ce bucurie mare a stîrnit această veste între Români din America nici nu mai trebuie să amintim.

M. Sa Regina va părăsi Europa în cea dintîi jumătate a lunii Septemvrie și va merge la New-York. De acolo va merge la Scatle (statul Washington), unde va fi găzduită de bogătașul american W. Hill, un mare prieten al României. Deacolo M. Sa va pleca în călătorie spre a vizita toate orașele locuite de Români, rămînînd acolo pînă în luna Decemvrie, ca pe Crăciun să fie acasă. Va fi însoțită de Principesa Ileana, de două doamne de onoare și de adjutantul Său militar.

Prințul Nicolae decorat de dl Masaryk. Cehoslovacii au avut săptămîna trecută mari serbări naționale la Praga, așanumita serbătoare a sokolilor, la care a fost invitat și prințul Nicolae al României. Președintele republicii cehoslovace, dl Masaryk a decorat cu acest prilej pe prințul nostru Nicolae cu mărele cordon al ordinului „Leul Alb”.

Două trenuri căzute în apă. Din pricina ceței dese două corăbii, pe cari se făcea transbordarea trenurilor de pasageri, s'au ciocnit pe râul Parona, mai sus de Buenos-Aires. Trenurile au căzut în apă, dar din fericire toți pasagerii au fost mîntuiți.

Groazatul sfârșit a doi plutăși.

Plutași Ilie Ungureanu și Mihail Dobriceanu, și încă doi ortaci, mergeau cu pluta spre Piatra Neamț pe apele Bistriței. Ajungând la locul numit „Toancele” pluta s'a lovit de o stâncă cu așa putere că toți cei de pe pluta au căzut în apă, care în acest loc e adâncă, îngustă și vârtejtoasă. Ungureanu care nu putea înota s'a prins de picioarele băiatului care se afla și el pe pluta și de picioarele lui Dobriceanu. Băiatul atunci, în groaza morții, a mușcat pe Dobriceanu și, scăpând de el, s'a mântuit. Ungureanu s'a prins atunci cu putere de picioarele lui Dobriceanu, care se ruga să-l lase slobod, și așa prinși au fost luați de vârtejul apei și duși la fund. Ei au fost pescuți a doua zi.

Bolșevicii nu cătănesc decât 6 luni.

În Bolșevicia s'a adus o lege, care reduce serviciul militar dela un an la 6 luni. Aceasta au făcut-o bolșevicii ca să poată cruța cât mai mulți bani.

Ungurii din Ardeal și guvernul.

Cu guvernul dlui Averescu a făcut pact cu Ungurii ardeleni nu numai pentru alegeri ci și pe mai târziu. Un punct din acest pact este și iertarea tuturor funcționarilor unguri, cari n'au depus jurământul de credință către statul român în 1919. Acuma s'a aflat că sunt 3000 de astfel de funcționari, cărora guvernul dlui Averescu urmează să le dea slujbe noue.

Testamentul unui dușman al culturii. Nu de mult a murit într'un sat din Polonia un țaran cu numele Ignățiu Paluska, care avea 45 de jugăre de pământ. Toată averea sa a lăsat-o unui nepot al său în vârstă de 14 ani, dar cu condiții mai mult decât ciudate: 1. Moștenitorul este obligat să se roage în fiecare zi, și în fiecare Duminică să ia parte la sfânta liturgie. 2. Când tânărul va implini 20 de ani, el trebuie să se însoare și să fie credincios soției sale. 3. Nu are voie să cetească nici o carte și nici o gazetă sau lucruri asemănătoare. 4. Nu îi este iertat să învețe pe copiii săi nici a scrie nici a ceti.

Cauza pentru care a făcut țăranul testamentul acesta este următoarea: El avusese un fecior, pe care l-a iubit foarte mult și l-a dat la școală. În vremea războiului băiatul a fost trimis în Siberia, lăsând în grija tatălui său soția și un copilăș. În surghiun băiatul însă s'a însurat din nou și nu peste mult a murit. Mare a fost supărarea țăranului pentru aceasta, iar el a început a crede că numai învățătura i-a stricat capul, dar mai cu seamă cetirea gazetelor rele. De aceea și-a făcut țăranul acest testament șod, pentruca să scape pe nepotul său, și neam de neamul său, de astfel de nefericiri. Preotul satului a fost însărcinat cu ducerea în deplinire a testamentului, dar el, cetindu-l, a cerut tribunalului să nimicească acest testament cu neputință de îndeplinit.

Bietul țăran are însă și dreptate. E fapt, că gazetele rele strică sufletul și inima cetitorilor și că acestea fac cele mai mari pagube omenimei.

Cei necăsătoriți plătesc dare în Grecia. Guvernul grecesc a adus o lege, care pedepsește cu dare pe toți cei necăsătoriți, și anume tinerii de 24—40 ani plătesc la an 3000 de drahme, iar cei trecuți de această vârstă 1000 de drahme.

Regele Angliei amenințat cu răpirea. Mai zilele trecute regele Angliei a primit o scrisoare neiscălită, în care i-se spune, că dacă nu va pune zece mii de lire sterline la un anumit loc, el va fi răpit dimpreună cu noră-sa, principesa de York. Poliția caută cu infrigurare după celce a scris scrisoarea.

Trei gemeni deodată. Femeia Elena Săn Vasile din strada Nouă din Roman a dat naștere la trei copile. Atât fetele cât și mama sunt deplin sănătoase.

Câtă pagubă au făcut ploile. Ploile din Iunie au făcut, după cum se știe, foarte multe pagube. Numai poduri și șosele s'au stricat o mulțime, așa că pagubele statului din ploile din Iunie sunt nu mai puțin de 100 milioane lei. Pagubele diferiților oameni nu sunt puse aici.

Marele furt dela depozitul R. M. S. Sibiu. R. M. S. este regia monopolurilor statului, adevăratul oficiu acela unde se poartă socoată despre tutun, hârtia de țigarete și chibrituri. La Sibiu acest depozit îl are în grijă dl Marin Procopiu, care într'o bună zi s'a făcut nevăzut. Dl director general al R. M. S., Agripa Popescu, băgând de seamă, că șeful depozitului a plecat din Cluj, fără de a spune nimănui că pentru ce și unde merge, a eșit la fața locului și a constatat, că lipsesc din casă nu mai puțin de 606 mii în bani gata, iar fabricate în valoare de 1 milion 472 mii 217 lei. Dl director general a dat poruncă aspră cașeful depozitului să fie prins numai decât și băgat la răcoare. Așa s'a și întâmplat, pentrucă dl Marin Procopiu, venind spre Sibiu, a fost arestat și acuma se gândește la deșertăciunea vieții sale.

La ce duce beția. În seara zilei de 11 Iulie se întorceau dela cărciumă soții Gheorghe și Alăia Gh. Tudose din Bereasa (lângă Vaslui). Ajungând într'un ogor de porumb, femeia, bucurată că soțul ei s'a culcat să se mai odihnească și având la ea o sticlă de petrol luat dela cărciumă, i-a turnat peste el, dându-i foc. La țipetele îngrozitoare ale bărbatului i-au sărit într'ajutor niște trecători, luând pe Tudose în căruță, spre al duce la spitalul cel mai apropiat, dar pe drum a încetat din viață. Soția fărădelege a fost prinsă și închisă.

Trei femei trăsute. Asupra comunei Zăncă din județul Sălajiu s'a abătut în ziua de 10 Iulie o furtună mare. Nouă lucrători, bărbați și femei, erau pe câmp. Văzând ei furtuna care se apropie au intrat într'o casă. În clipita când au închis însă ușa, un fulger puternic a căzut asupra casei, aprinzându-o și arzând în ea trei femei, cari au fost trăznite. Cei 6 rămași în viață s'au refugiat îngroziți în curte, unde au putut vedea, cum trăsnetul ce a lovit casa, a eșit pe o fereastră din dosul casei, intrând în grajd, care s'a aprins și el. Aci au fost omorite mai multe capre. Celelalte capre au fost scoase numai cu mare greutate, fiindcă focul nu s'a putut potoli, și atât casa cât și grajdul au ars până la pământ.

Iar s'a scumpit tutunul. Încă e numai vorba de ridicarea plăților funcționarilor statului, și începând cu ziua de Miercuri, 14 Iulie, statul a și scumpit tutunul. Că cu cât s'a scumpit nu mai amintim aici, cel mult arătăm că statul este cel dintâi care scumpește viața, dar n'are nici inimă nici suflet ca să se îngrijească de o plată mai cinstită pentru funcționarii săi. Le dă cu 2—300 lei mai mult la lună cu o mână, iar cu alta le ia tot atâta, scumpind când tutunul, când trenul, încât azi-măne la noi se trăiește mai scump ca oriunde.

A ars un sat întreg. Miercuri după amiază s'a aprins o casă din comuna Zetea, jud. Odorhei. Fiind și vânt focul nu l-au putut stinge și astfel s'au aprins și casele din jur. Seara satul întreg nu era decât o mare de flăcări. Focul a ținut toată ziua, toată noaptea și toată ziua următoare.

Încă nu s'a putut cunoaște cauza adevărată a focului. Țăranii însă susțin că este pe-

deapsa lui Dumnezeu, pentrucă unii dintre ei au omorât în 1918 pe un protopop bătrân. Zvonul acesta așa a îngrozit de mult pe o seamă de oameni, încât mulți și-au părăsit gospodăriile și s'au refugiat în alte comune.

Nu trebuie uitat, că în luna August a anului trecut comuna Zetea a mai fost încă odată nimicită de foc.

Pagubele de acuma se urcă la suma de cel puțin 60 de milioane lei.

E vorba să se mărească lefii deputaților și senatorilor. După ce din 500 lei pe zi, cât aveau deputații și senatorii pentru câte o ședință, nu mai puteau trăi, ei au cerut sporirea lefii la 1000 lei pe zi de ședință. Iară afară de aceasta au cerut încă 20 de mii de lei lunar plată. A rămas ca la toamnă să se hotărască dacă li-se poate împlini cererea ori nu.

Cum și-a răzbunat o femeie. Femeia Rozina Carciuc din Iași a fost de mult în ceartă cu soțul său Gheorghe, care în urmărea să i-a dat drumul și și-a adus în locul ei o altă toare, pe femeia Maria Ivanov.

Rozina a început a se gândi la răzbunare înțelegându-se cu prietenele sale Elena Iancu și Anica Rusu. Pe când trecea odată Ivanov nebănuind nimic, pe șoseaua Păcurari, cele trei femei i-au dat lovituri de topor și de cuțit, apoi Rozina a turnat păcură peste rănilor. Dar nu le-a fost de ajuns nici atâta. Au luat și au dus-o pe linia ferată din apropiere, gândul ea acceleratului ce urma să sosească, și taie. Ea a fost găsită pe linie, aproape moartă de niște trecători, cari au dus-o la spital. Cele trei femei au fost prinse și duse la închisoare.

Copil sfârșit de porci. În comuna Bordeiu verde de lângă Brăila fetița Dumitru Ioniță în vârstă de 1 an și 5 luni, fiind lăsată acasă săngură, a fost sfârșită și mâncată de doi porci, nerămânând din copilă numai hainele. Țăranul, venind acasă și văzând isprava porcilor, i-a impușcat.

Generalul Berthelot distins de guvernul francez. După ce Academia Română a ales pe generalul francez membru de onoare iată că acuma îl distinge și guvernul francez. Și anume i-a dat medalia militară, cea mai înaltă distincțiune ce se poate da unui general. Pe medalie sunt scrise următoarele șire: „Și înaltă distincțiune ce se poate da unui generalului de înaltă valoare, care după ce a condus comanda strălucită a unui corp de armată a unei armate pe frontul francez, a manifestat (arătat) în România siguranță și curaj moral prin care a dobândit recunoștința adesea manifestată de națiunea franceză, și prin care a contribuit în mod larg la succesul final al armatelor aliate”.

A pățit-o C. F. R. Pe C. F. R. (celule ferate române) ciocnirile de trenuri sunt aproape zilnice, ceferiștii nu bagă de seamă și astfel se întâmplă ciocniri și nefericiri aproape zilnice. Așa a pățit mai în iarnă și marea căntăreț dela Cluj dna Lia Pop. Călătorind dela Cluj la Oradea Mare i-s'a ciocnit trenul cu altul mergea și i-a rupt falca și dinții din gură. Dna Lia Pop a cerut despăgubiri dela C. F. R., dar nu s'au putut înțelege pe cale pașnică. Acuma s'a apucat și a pârț pe C. F. R., cerând proces despăgubiri de 2 milioane 440 mii lei, pentrucă de atunci n'a mai putut câștiga nimic. Dl profesor universitar Bilasco și dl doctor Filipescu dela Cluj i-au dat adevărul, că de fapt dna Lia Pop nu mai putut cânta de atunci. C. F. R. va plăti această, și va griji dealtă dată mai bine de călători.

Un neguțator necinstit. E lucru cunoscut că marii neguțatori fac scumpetea cea mare.

După ei trebuie să se ia și neguțătorii cei mici, și astfel viața, în loc să se ieftinească, se scumpește de pe o zi pe alta. Dar las' că o mai și pătește câte un lacom de acesta, câte odată. Astfel a pățit-o mai zilele trecute marele neguțător Iacob Dick din Cluj. El a cumpărat adecă pe așteptare mai multe mărfuri dela marea fabrică de postav din Viena „Mollo“, iară pe când ar fi fost să plătească mărfurile, și-a schimbat firma sub numele de „United“, iară valoarea de 1 milion și 300 mii lei i-a băgat în buzunar, spunând că el s'a dat peste cap și că nu mai are de unde plăti. Dară fabrica „Mollo“ a cerut cercetare împotriva lui Dick și judecătorul, aflând hoția, a pus mâna pe neguțător și i-a băgat la răcoare. Cercetându-se afacerea mai cu deamănuntul, s'a aflat că dl Iacob Dick mai era dator la diferite fabrici din străinătate cu suma de peste 30 milioane lei. Vânzându-se toate mărfurile magazinului său „United“ se va despăgubi mai întâi fabrica „Mollo“ din Viena și apoi pe rând și celelalte, intrucât va ajunge marfa.

Pedeapsa lui Dumnezeu. În 6 l. c. în comuna Topa de Criș fulgerul a lovit un bou, care a murit momentan. Stăpânul bouului a săpat la cucuruz în sărbătoarea s. Apostoli Petru și Paul și e curios, că chiar la o săptămână s'a întâmplat nenorocirea, fără nici o furtună, decât o ploaie mică. Intreaga comună crede și vede mâna lui Dumnezeu în acest lucru!

A trăsut 14 persoane. În orașul Bernstein din Bavaria (Germania) trăsnetul a prăbușit și aprins acoperișul sălii de gimnastică, unde se ascuseră 14 persoane de grosza popoului care s'a pornit. Toate 14 persoanele au fost greu rănite, doi inși au murit.

Pedeapsă stranie. Am arătat în anul trecut că trei negustori jidovi au adus, prin gara Halmei, din Cehoslovacia în România mătasă prin contrabandă. Dar au fost prinși. Tribunalul din Satu Mare i-a judecat la o despăgubire cătră stat de 106 milioane lei. Ei au făcut recurs, dară pedeapsa a rămas neschimbată. Fiindcă însă dnii Jeremiás, Leibovici și Goldenberg n'au cu ce plăti, vor face în loc de milioane, temniță, iară statul se va despăgubi, vânzând mătasă confiscată. De astădată așadar au cam pățit-o Jidanii.

Aviz școlar. În internatul gimnaziului de băieți din Satulung—Săcele (Brașov), cu începerea anului școlar 1926/27, — sunt de ocupat 27 burse, — în special pentru fiii de funcționari, preoți, învățători, și plugari români săraci.

Cei ce doresc a ocupa aceste burse își vor înainta cererile însoțite de actele necesare pentru îndreptățire, Direcțiunii Gimnaziului, până la data de 1 Septembrie a. c.

Pe lângă aceasta mai sunt de ocupat și 25 locuri de solvenți.

Internatul și școala, — construcții absolut confortabile, intrunind toate condițiunile igienice și pedagogice moderne, — se află într-o localitate climaterică, oferind toate condițiunile unei bune creșteri și îngrijiri. **Direcțiunea.**

Nașterea unui copil-monstru. Elena I. Vatașu, de fel din Liveni (jud. Dorohoi) a născut în ziua de 8 Iulie o copilă, având gura de lup, lipsindu-i ochiul drept, iară cel stâng fiindu-i închis. Urechea dreaptă este diformată, iar cea stângă îi lipsește. Mâna stângă li este de om, dela mâna dreaptă lipsește brațul, având la capătul brațului un mic os de 3 cm. lungime, care se găte într'un sângur deget arătător. Picioarele îi sunt foarte diformate, neavând decât un sângur călcăiu, care se găte cu trei degete la piciorul drept, iar celalalt are patru.

Monstrul este în mai multe părți rănit, iar pe stomac, în loc de piele are o peliță foarte subțire. Monstrul nu poate suge și va muri în câteva zile. Doctorii se pregătesc să-l așeze în spirt, ca să-l arete doctorilor celor mari.

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

Fulgere năzuroase.

III.

Dasă avem în vedere influența fulgerelor asupra oamenilor, simțim că o putere nemăsurată, nevăzută și tainică, ne poate stinge în toată clipa. Suntem un joc de minge, ori poate nici atâta, în vârtejul puterilor firii.

Un poet al nostru scrie:

Pe sus trec lenesi nouri grei
Și 'n freacă lung, neașteptat,
Lumina 'n zări se stringe.
Un roi de frunze joacă 'n drum,
Tot codru-i un vârtej acum,
Un fulger — repede mă 'nchin —
Răsbubind din nor în nor
Un trăsnet se descarcă!

Spre norocul oamenilor, cele mai multe fulgere se descarcă din nori în nori. Puține apucă șerpuirea spre pământ. Și mai puține se descarcă prin oameni. Dar cari lovesc pe om, uneori îl omoară, fără să lase nici o urmă bătătoare la ochi;

alte-ori îl omoară, lăsându-i pe cap sau pe trup ceva părțitură sau arsură;

alte-ori îl desbracă până la pielea goală și-l omoară fără altă urmă;

de multe-ori se mărginește numai cu vr'o ispravă făcută cu îmbrăcămintea ori obiectele omului, fără să-l omoare.

Mai ales cu obiectele de metal (fer, aur, argint) își joacă mendrele, de se duce minunca.

Am văzut, că de dragul potcoavelor și a cuielor, scoate dela om cismele din picioare. Cismele sar cât colo, dar cuiile și potcoavele se topesc, omul rămâne amețit, ori chiar mort.

Se întâmplă câte-odată, de oamenii fulgerați rămân morți și împietriți, ca în clipa când i-a lovit fulgerul. Cardan (un învățat italian) ne amintește un caz uimitor de acest fel. Pe timpul unei vijelii aspre, opt secerători, așezându-se la prânz sub un stejar, toți opt fură loviți și omorâți de acelaș fulger, a cărui descărcare se auzia până departe. Când lucrătorii din apropiere aleargă să vadă ce e, *secerătorii împietriți de fulgerul omorător, păreau că prănesc, liniștiți.* Unul își țineau păharul, al doilea își ducea bucata de pâine la gură, al treilea își ținea mâna pe bolid, al patrulea ridica lingura etc. Moartea i-a surprins și i-a lăsat în stare ce o aveau în clipa trăsnetului...

Se cunosc și cazuri de acele, când oamenii au fost prefăcuți în scrum și cenușe.

Un soldat din batalionul 27 de vânători din Italia, era de gardă pe Col de Soda, cu arma la picior, într'o zi din Iulie 1900.

Când deodată, un fulger orbitor îl amețește cu strălucirea și cu detunătura infricoșată. Soldatul scapă arma și se rostogolește dând un țipăt de moarte. Camarazii din apropiere aleargă la el și află că fulgerul atras de vârful baionetei, trecu de-a lungul armei și sări pe pământ, arzând destul de grav picioarele soldatului.

Iată un caz interesant și din însămănările mele:

Săcărâmb, Vineri, 25 August 1911. După orele 12 din zi, *Iosif Dudaș* se puse la masă să-mi scrie despre fulgerările aproape neinterrupte din noaptea de 24 spre 25 August (Joi spre Vineri). Își aprinse o țigaretă și începu a scrie: „În anul 1911, luna August 24“...

când voia să scrie „spre 25“... deodată se lumina toată casa, auzindu-se pocnituri grozave. „M-am simțit împins la părete — îmi scria mai târziu Dudaș — dar nu am căzut de pe scaun“.

„Cât timp am rămas așa, nu știu. Când m'am trezit, mă văzui cu o mână întinsă spre părete iar cu cealaltă întinsă spre masă. Eu pe scaun, la mijloc, amorțit. Nu-mi puteam mișca nimic. De pe păreți a sărit tencuiala. Icoanele erau înegrite.“

După câteva minute începu a mă furnica prin degetele mâinii drepte. Apoi furnicarea s'a urcat tot mai sus, până nu s'a desmorțit toată mâna.

„Ceva mai târziu, tot așa mi-s'a întâmplat cu mâna stângă. Sosi femeea, care credea că m'am închis în odaie, ca de obicei. Apoi se convinse despre primejdie. M'a ajutat de am mers în altă odaie. Am simțit un foc prin tot trupul, de părea că mă arde. Spre seară m'am liniștit. Noaptea am dormit bine, fără visuri grele. A doua zi m'am trezit deplin sănătos. Nu mi-a rămas nici o urmă.“

„Fulgerul a lovit în crucea din colțul casei. De aici ori s'a resfărat prin toți păreții, ori s'au descărcat mai multe schintei. A rupt țandări până și din scândura dintre ferestrele duple, cari erau închise.“

„Nu a aprins nimic, dar putea arde toată casa, căci eu nu știam nimic și nu simțiam nimic“.

GAVRIL TODICA

Aviz școlar.

Conform ordinului din 17 Iulie Nrul: 3747—1926 al P. V. Consistor Arhiepiscopesc gr.-cat. român din Blaj, în anul școlar 1926/7, vor funcționa:

1. La Școala Normală de băieți clasele V, VI și VII.

2. La Școala normală de fete clasele: V, VI și VII.

În clasa V normală se primesc la ambele școli, elevi și eleve, cari au terminat 4 clase liceale sau civile.

Cererile de primire se vor trimite Direcțiunii, până în 25 August. Pentru răspuns să se anexeze la cerere un plie adresat și timbrat.

CertIFICATELE necesare sunt: 1. Extrasul matricular de botex. 2. Certificatul de naștere dela oficiul stării civile. 3. Certificatul școlar. 4. Certificat despre situația materială a părinților; numărul copiilor minori.

Examene de corigență se vor face în 12 Septembrie; iar examenul de admitere în cl. V normală, în 13 Septembrie.

Inscrierile se vor face la ambele școli normale și la internate în 14 și 15; iar cursurile se vor începe la 16 Septembrie a. c.

Taxa de înscriere la școală e 1000 Lei; iar taxa de întreținere în internate, pentru anul școlar 1926/27, e fixată în 12,500 Lei, care se va plăti în trei rate anticipative.

Elevii și elevele diligenți, cu purtare bună și lipsiți de mijloace, vor primi eventual și un ajutor dela Stat, care se va socoti în taxa de întreținere.

Atât elevii, cât și elevele Școlii Normale sunt datori să poarte uniforma prescrisă. La intrarea în internat vor aduce toate albiturile; vestmintele de pat; rechizitele de masă, prescrise în Regulamentul intern de administrație.

Blaj, la 18 Iulie 1926.

Direcțiunea

Școlii Normale de băieți și de fete.

1—1 (194)

Frați săteni gazeta voastră este „UNIREA POPORULUI“

Poșta gazetei.

Alexandru Rusu, Jueul de mijloc. — Am primit Lei 410.

Aurel Crișan I. Teodor, R. — Am primit lei 100 din care am trecut pe 1925 restanța de lei 90, iar 10 lei pe 1926. Mai aveți de plătit pe 1926 lei 140.

G. Selegean preot, I. — Am primit Lei 75. Mai restati până la 31 Decembrie 1926 încă Lei 15.

Petru Gorine, G. — Am primit Lei 150.

Dumitru Frândeș, comerciant, Hodac. — Am primit cu mulțumită suma de 1400 lei, colecta DVoastră pentru oamenii mânați de apă din comunele Luna, Florești și Vlaha. În numărul viitor vom reveni. Bani sunt deocamdată la Administrația noastră, până îi vom putea trimite și împărți între cei păgubiți. Ar fi bine dacă pilda DVoastră ar urma-o cât mai mulți cetitori de ai noștri.

Redactor responsabil IULIU MAIOR

Mântuiți-vă sufletele!

Aceasta este datorința de căpetenie a fiecărui creștin. Nimenea nu va putea ajunge la scopul său adevărat, la jinta adevărată a vieții sale, dacă nu va face tot ce-i stă în putință pentru a-și mântui sufletul.

Pentru atingerea acestui scop e foarte bine dacă cetim cărți de cuprins religios, cari ne arată calea spre pocăință. Foarte potrivite pentru aceasta sunt:

„Cărțile Bunului Creștin”

scrise de p. profesor Iuliu Maior, pe înțelesul tuturor, întrefesute cu pilde și asemănări din Sfânta Scriptură, din scrierile sfinților Părinți și din viața de toate zilele. Aceste cărți sunt menite să fie citite de toată lumea, dar mai cu seamă de *plugarul nostru*, care este talpa țării, și care, prin ele, se va alipi tot mai mult de Dumnezeu și de biserică, de aceste izvoare dătătoare de viață.

În *„Cărțile Bunului Creștin”*, veți afla mângâierea în năcazuri și neferici, îmbărbătare în lupta grea a vieții, întărirea în desnadejde și îndrumare bună și sigură în clipitele de îndoială.

„Cărțile Bunului Creștin” cuprind câte 64 pagini și sunt foarte ieftine, așa că le poate cumpăra și cel mai sărac om.

Până acum au apărut 5 cărți, și anume:

Nr. 1. Despre păcat (nu mai este, dar la cerere o vom tipări a doua oră).

Nr. 2. Fiți desăvârșiți, costă 5 lei.

Nr. 3. Bolșevicii și biserică (nu mai sunt decât puține exemplare), preț 5 lei.

Nr. 4. Darul lui Dumnezeu, preț 6 lei.

Nr. 5. Adevărata fericire, preț 6 lei.

Cereți-le dela *„Librăria Seminarului din Blaj”*, adăugând și 50 de bani pentru poștă.

Nici un creștin să nu se lase fără de *„Cărțile Bunului Creștin”*!

Nicolae Baci

măstru pantofar — BLAJ.

Atelier fondat la 1902 și premiat la expoziția păncarilor din Győr cu medalie și diplomă de recunoștință în anul 1908.

pregătește tot felul de ghete și pantofi fini și moderni, și tot felul de ghete simple din material tare.

(124 27—52)

RECLAMA

::: este sufletul comerțului :::

Nr. 94—1926.
par.

Concurs.

Subsemnatul Oficiu par. gr.-cat. din Frumoasa jud. Ciuc, publică concurs, pentru ocuparea postului de cantor la parohia gr.-cat. română din Frumoasa, pe ziua de 15 August 1926.

BENEFICIUL și SALARIUL:

1. Casă nouă cantorală.
2. A treia parte din toate pământurile votivale:

3. 20 metri cub. lemne.
4. 30 feldere de săcară și 30 de ovăs.
5. Stolarele obișnuite.

Vor fi preferiți absolvenții cursului de cantori din Blaj. Cererea se va trimite pe adresa: Oficiul parohial gr.-cat din Frumoasa jud. Ciuc. La cerere se va anexa: un atestat de moralitate și bună purtare precum și un certificat de bun simț religios, exclusiv din partea preotului unde domiciliază petiționarul.

Dat în Frumoasa, la 15 Iulie 1926.

(193) 1—1

Oficiul par. gr.-cat. din Frumoasa prin:

Tatár Péter
curator primar

Victor Traian Pop
preot gr.-cat.

Cărți bisericești.

	Lei.
Apostolul, sau faptele și epistolele ss. Apostoli f. 4., leg. cu călcăiu de piele . . .	320—
Evangelia dela s. liturgie și inserat din ziua întâie a învierii Domnului Hristos, în 7 limbi,	30—
Euhologiu, leg. în pânză	220—
Orologier, leg. în pânză	220—
Octoih mic, 80 leg. simplu	75—
Pentecostar mic, 80 leg. simplu	75—
Octoih și Pentecostar, legat într-una . . .	120—
Prohodul Domnului, Nostru Isus Hristos	10—
Antologion sau Mineiul, care cuprinde în sine slujbele dumnezeieștilor sărbători:	
Tomul I. leg. cu călcăiu de piele . . .	540—
Tomul II. III. leg. » » » »	700—
Evangelia, leg. cu călcăiu de piele . . .	450—
Psaltira, broș., simplă	75—
Trilod, cu călcăiu de piele	380—
Rânduiala sf. Ungeri, carea se cântă de un preot	2—
Strajnic, ciril, legat	80—

Cărți pentru cateheză.

Micul catehism cu elementele bibliei cl. I—II	8—
Catehism pentru clasa III—VI. primară . . .	20—
Istoria biblică IV—V	20—
Liturgică pentru clasa V. și VI. a școlii primare (în lucrare)	—
Istoria bisericească pentru cl. V. VI-a școlii primare	5—

Cărți de școală primară.

Dela Librăria Seminarială din Blaj se pot comanda următoarele cărți de școală primară cari cu toată scumpetea de azi nu li-a crescut prețurile, rămânând la cele vechi:

1. »Abecedar» Precup-Cocișiu Nr. de a. Lei 6—1011—1924.
2. »Cetirea» cl. II. de T. Cocișiu Nr. de a. 1096—1924.
3. »Cetirea» cl. III. de T. Cocișiu Nr. de a. 1096—1924.
4. »Cetirea» cl. IV. de T. Cocișiu Nr. de a. 1096—1924.

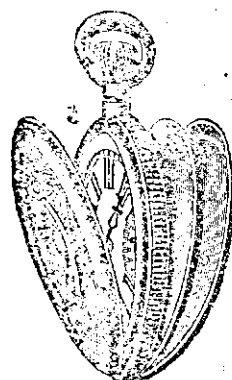
Librăria Seminarului, Blaj.

Tipografia Seminarului Teologic greco-catolic — Blaj.

M. FRIEDMAN

Ceasornicar în Blaj

Are cele mai moderne oroloage și giuvaeruricale cu cele mai scăzute prețuri de zi.

REPARĂ
CEASURI
AMERICANE

precum și orice fel de ceasuri și scule prețioase, în timpul cel mai scurt.

CUMPARĂ:

aur, argint, platină, pietrii scumpe, dinți de aur, cu cele mai bune prețuri de zi.

9-2 (179)

VINDE:

Juvaeruricale, Ceasuri de buzunar și ceasuri cu pendul, cari se pot plăti în timp de trei (3) luni.

Publicațiune

În strada Sub promenadă Nr. 169, se află o casă solidă, cu 3 camere, culină, și supra edificate, de vânzare. Informațiuni la primăria orașului de reședință Blaj.

3-2 (198)

Citiți și răspândiți
„UNIREA POPORULUI”.

Nimeni nu se poate atinge de faptul că

Veritabil Franck este cel mai bun și cel mai fin Adaus la cafea boabe.

Hiqienica sa garantează un gust fin, iar marea sa spornicie — o întrebuintare avantajoasă. Însă.....trebuie să fie Veritabil Franck. Această garanție există însă numai atunci când pachetele poartă marca de fabrică „Rășnita de cafea”.

HEINRICH FRANCK SÖHNE S.A.R. BUCUREȘTI-BRAJ